ptizantur viri 60.

ſtituens eos, baptizauit circiter ſexaginta viros. Vbi hæc ad Tiburtij notitiam perlata ſunt, iuſſit repente ad ſuum cõſpectum ſiſti Pergentinum & Laurentinum, iiſque dixit. Maleficiis veſtris totam hanc vrbem euertiſtis. S. Laurentinus illi reſpondit: Non ſunt hæc maleficia, ſed beneficia Dei: neque nos malefici ſumus, ſed ſerui Domini noſtri IESV Chriſti. Tiburtius ait: Quid multis apud me verbis vtimini? Aut ſacrificabitis Deo Ioui, aut variis vos pœnis affectos tollam è medio. S. Laurentinus reſpondit: Tu cum tuis adora Iouem: nos Chriſtum adoramus. Tiburtius ira incenſus, iuſſit adferri prunas, & ſanctos nudis pedibus illis inſiſtere. Fecerunt hoc ſancti, & mox prunæ extinctæ ſunt: quæ res populum magis accendebat ad credendum in Chriſtum.

Sancti martyres plantis ſuis extinguunt prunas.

TVM vero gentiles dixere ad Tiburtium: Cernis te nihil proficere. Si ergo eos diutius ſupereſſe paſſus eris, & vrbem hanc & omnem eius populum perdes. Iuſſit ergo Tiburtius Iouis ſtatuam coram ſe adduci, dixitque ad ſanctos: Sacrificate Deo Ioui. Reſpondit ei ſanctus Pergentinus: Iam nos videbis ſacrificantes. Acceſſeruntque ad idolũ. Populus vero murmure excitato, putabat eos Ioui ſacrificium facere. At illi flexis genibus diutiſſime adorarunt Dominum: & cum ſuſtuliſſent capita, mox idolum inſtar cerę liquefactum eſt. Rurſus autem illi in terram ſe proſternentes, gratias egerunt Chriſto. Extitit vero magnus clamor in populo, crediderunt que in Chriſtum viri amplius ducenti. Gentiles itaque in ſanctos facto impetu, eos atrociter mactatos ac cæſos diutiſſime, ſemiuiuos reliquerunt. Porro Tiburtius ſtatim in eos mortis tulit ſententiam: cumque extra ciuitatem eſſent educti, rogarunt milites vt paululum ſinerentur orare. Sub ipſis autem precibus in terram proſtratis, miles quidam caput amputauit, reuerſique milites ad dominum ſuum Tiburtium, rem, vt erat geſta, illi expoſuerunt. Chriſtiani autem cum Pergentina ſorore eorum noctu corpora martyrum ad mille fere paſſus extra Aretium condiderunt. Paſſi ſunt beatiſſimi martyres Aretij 3. Nonas Iunij ſub Decio Imperatore, regnante Domino noſtro IESV Chriſto. VI.

Cæduntur capite.

AN. 550.

VITA S. LIPHARDI PRESBYTERI ET ABBATIS,

AB INCERTO QVIDEM AVTHORE, SED VT APPARET, NON DVBIA fide edita: porro per Fr. Laur. Surium redacta in compendium, ſed ſine hiſtoriæ detrimento.

IVNII 3. Patria S. Liphardi.

BEATVS Liphardus apud Aurelianos inclyta ortus proſapia, in ipſa iuuentute ad iudicis eſt dignitatem euectus pro ſua prudentia & legum cognitione. In quo ſane munere adminiſtrando ita eſt rationem & æquitatem ſemper ſecutus, vt à iuſtitiæ rectitudine non deflexerit. Multa eum omnes veneratione proſequebantur, quod dignus Deo ſine querela inter homines verſaretur: moribus integer, ſermone ſuauis, vultu inſignis, ab omni fellis acerbitate alienus, denique inter homines cum degeret, perfectorum Clericorum vitam in ſe exprimens. Anno autem ætatis ſuæ quadrageſimo, diuino permotus inſtinctu, loci eius epiſcopum adiit, & vt in Clerum admitteretur, orauit. Cernens antiſtes magnum eius erga religionis cultum feruorem, primo eum adſcripſit in Cleri album, ac deinde honorem cumulans, Leuitæ ei miniſterium mandauit. Quo honore auctus vir Deo plenus, terrenarum rerum abiecta ſarcina, verum monachum profiteri cœpit. I.

Eius in iure dicendo æquitas.

Fit Diaconus.

Mox monachus.

EST mons apud Aurelianos, quem incolæ regionis illius * Magdunum vocant, in quo antiquitus erat extructum caſtrum, quod Wandalica barbaries ad ſolum vſque diruit. Ita nullo illic manente habitatore, nemoribus excreſcentibus, locus ille quondam celebris, in ſolitudinem verſus eſt. In eius vero abſtruſos receſſus Liphardus penetrans, vno ſolo contentus comite, eoque ſuo diſcipulo, apud fluuium * Maluam cellulam ſibi ex virgis conſtruxit, cœpitque illic habitare ſolitarius, vt ab hominum turbis & mundi honoribus ſeparatus, liberius ad diuinæ ſeſe legis præſcriptum accommodare poſſet. Quanta vero illic conuerſationis eius ſanctitas extiterit, nemo verbis aſſequi poteſt. Corpore degebat in terra, animo inter ſupernos cæli ciues verſari videbatur. Operibus Deo dignis vacans, ſtabat ſuccinctus & paratus ad confligendum aduerſus aëreas poteſtates. Tanta vero eius erat abſtinentia, vt panis hordeacei, quem ſuis ipſe manibus conficiebat, non niſi vnciam vnam in cibum ſumere diceretur: & cum præter aquam, nullum omnino alium potum admitteret, ea ipſa tertio duntaxat die parciſſime vtebatur. Veſtes eius, ſaccus & cilicium: nam elegantiam & mollitiem omnem iſti veſtitu plane aſpernabatur: aſperitatem contra & vilitatem amplectebatur. Sicut autem antea hominum ſæcularium, inter quos vixerat, mores & vitam ſanctis ſtudiis longe ſuperarat: ita iam monaſticem complexus, in ſanctiſſimorum monachorum veſtigiis, vitæ perfectione conſectanda, conſtantiſſime inſiſtebat. II.

* vul. Meun ſur Loire.

Viuit ſolitarius ſanctiſſime.

* vulg. Mauſuc.

Mira eius abſtinẽtia.

Veſtes eius.

NEC defuerunt ei miracula, quæ ſanctitatis eius non dubia eſſent documenta. In eremo illa, vbi morabatur, immanis erat ſerpens: nec longe fons aberat, gratiſſimas fundens aquas, ſed ad aquas hauriendas præ huius beſtiæ metu nemo auſus eſſet accedere, præter Chriſti athletam Liphardum & eius diſcipulum Vrbicium. Is ſerpens, malo eum perurgente dæmone, ſumma feritate ad viri Dei habitaculum properabat, eum plane perditurus. Non latebat id hominem Dei. Accitum ergo Vrbicium mittit ad eum locum, vbi iam nouerat eſſe ſerpentem, nec tamen indicat, cur ipſum eo mittat, vt eius fidem probaret. Vrbicius cito eo abiens, horridiſſimum ſerpentem ſibi cernit venire obuiam, nimioque terrore correptus, in pedes ſe coniicit, refertque ad vitum Dei, quid in via viderit. Tum Liphardus placide ſubridens: Cur timuiſti, inquit, modicæ fidei? deditque ille virgam, iubens vt imperterritus illam ſub ſerpentis adſpectu humi defigeret. Abiit ille, Cruciſque ſigno munitus, fecit quod iuſſus erat. Porro Liphardus ad preces ſe conferens, rogabat Dominum, vt teterrimum draconem perimeret. Exaudiuit orantem Dominus. Simul enim vt adſpexit draco virgam, furibundus accurrit, osque ſuum ad caput virgæ attollens, eamque mordens, connitebatur confractam in ſolum deiicere. Sed precibus viri Dei id effectum eſt, vt nullo pacto incurrere eam poſſet: cumque immanis bellua ita penderet, propter vaſti corporis graue pondus, ilico crepuit. Id vbi cognouit vir Dei, cum diſcipulo ſuo abiit viſum belluam, & pro tanto miraculo gratias Chriſto egit. Habitauerant autem in illo ſerpente multi dæmones, qui illo extincto, terribiles dabant per aëra clamores, ita vt vicini ruris habitatores exterriti, inter ſe perquirerent, quidnam hoc eſſet. Timebant autem draconem è ſuo antro progreſſum, omnia vaſtatum venire. Cum autem arrigerent aures, noſſe cupientes, quæ voces ederentur, audiunt Liphardi nomen appellari: moxque ad ſolitudinem aduolant, taciti Liphardum requirunt. Verebantur enim, ne à dracone, ſi is ſupereſſet, ferirentur. Vt autem inuenerunt ſanctum virum ſolitis precibus intentum, & draconem extinctum, omnes fleuêre præ gaudio, & in Dei laudes prorumpentes, dicebant cælitus ſibi impenſam ſalutem excidio draconis, diemque illum duxêre celeberrimum. III.

Immanem draconem ſuis precibus interfecit.

INTEREA Marcus Aurelianenſis antiſtes, in vico * Clariaco, qui ab Magdunenſi oppido tribus diſtat milliaribus, ob certas cauſas tum reſidens, cũ viri Dei virtutes didiciſſet: Non potuit, inquit, Leuita Dei, ſanctis pollẽs operibus, diutius occultari. Declarant eius res geſtæ, quanti ſit meriti apud Deũ, moxq; exurgens, ad domiciliũ viri Dei, pe- IV.

* vulg. Noſtre Dame de Clery

pere

perè accessit: & post salutaria colloquia, eodem die sacerdotio eum initiauit, atq; templum exiguum illic extruxit, quod hodieq; extat. Creuit hinc fama sancti viri, & in regionem illam omnem propagata est, ita vt mirè eum venerarentur, eius meritis à dracone se dicerent liberatos, eius precibus se apud Dominum muniri confiderent. Permulti quoq; mundo valefacientes, ei adhæsêre, vt eius disciplinis instituerentur. Accidit autem, vt hyeme quadam, sæuiente frigore, quidam in supradicti montis latere sua abscondens indumenta, à viro Dei nudus vestem peteret. Sed iam diuinitùs reuelata erat illi hominis nequitia. Misit itaq; vnum è suis, qui vestimenta illius adferret: locum ei indicans, vbi essent abscondita. Et allata dedit ei, qui vestem sibi dari petebat, ita dicens: Cur voluisti miser per mendacium tentare Christi seruum? An non præsens aderam, quando hoc facinus designâsti? Ille verò se deprehensum sentiens, pudefactus abscessit: & qui viro Dei illudere voluit, se sensit illusum.

Initiatur sacerdotio.

Multi se ei adiungunt.

Nota.

V. QVÆDAM puella nobilis, manus aridas & debilia habens genua, ad eum venit, cadensq; ad pedes eius, salutem sibi restitui petijt. Ille humi se prosternens, Dominum rogat: inde surgens, manus & genua puellæ benedicto oleo perungit. Illa Christi benignitate mox reualescit. Nec mirum, potuisse hoc tam facilè à Christo obtinere virum Dei, cuius pectus ceu gratissimum eius templum, donis gratiæ eius exuberabat.

Oleo benedicto sanat puellam.

VI. NON est autem prætermittendum, quòd cùm Theodemirus Abbas Miciacensis monasterij è corpore esset abiturus, beatus Liphardus in somnis est admonitus, vt ad officia funeris illi patri præstanda properaret. Euigilans ergo, vno secum è suis assumpto, ad monasterium illud profectus est: cumq; ad eius fores peruenisset, videt cælestium agminum choros sanctæ illi animæ psallentes occurrere, eamq; cum ineffabili gaudio ad cœlum deducere. Cantabatur autem hic psalmi versus: Beatus quem elegisti & assumpsisti: inhabitabit in atrijs tuis. Mox vir Dei in cellulam ingreditur, vbi corpus sancti Abbatis exanime iacebat, fratribus debita officia decantantibus, eiusq; funus curat. Peracto sepulturæ ministerio, beatum Maximum, defuncti Abbatis nepotem, in eius locum substituit, fusaq; oratione ad Dominũ, ad cellam suam reuersus est: & cum tandem sui quoq; obitûs diem imminere cognouisset, conuocatis discipulis eum antè prædixit: simulq; eos optimis sermonibus confirmans, hortabatur vt abstinerent à carnalibus desiderijs & mundi oblectamentis: vt seruarent præcepta euangelica: contenderent intrare per angustam portam & arctam viam, quæ ducit ad vitam: resisterent diabolo, & mille eius nocendi artibus, haud secùs atque cruentis belluis: non deficerent in tentationibus, sed memores essent scripturæ, dicentis: Beatus vir, qui suffert tentationem: quoniam cùm probatus fuerit, accipiet coronam vitæ, quam repromisit Deus diligentibus se. His alijsq; id genus sermonibus cùm diù apud illos vsus esset, Vrbicium accersit, eumq; coram omnibus sibi designat successorem. Nocte proxima inter preces & lachrymas sancta illa anima fæliciter è rebus excessit humanis. Id verò postquam Episcopo innotuit, celerrimè ad eius funus accurrit. Iam in medio sacrum corpus positum discipuli tristes luctuosis officijs prosequebantur, illudq; Episcopus vnà cum illis magno studio tradidit sepulturæ. Deindè Vrbicius, ab eodem antistite in sua functione confirmatus, post obitum sancti viri, eius monasterij structuram fecit sublimiorem: vbi hactenus pro meritis beati Liphardi multa diuinitùs signa eduntur: præstante Domino nostro Iesu Christo, qui cum patre & Spiritu sancto viuit & regnat in sæcula sæculorum.

Psal. 64.

Matt. 7. Iacob. 1

Anima Theodemiti it in cælos.

Legendum Maximinũ, nempe minorem. Vide Sausseyum in annal. Aurel. lib. 3. c. 24.

Obdormit in Domino S. Liphardus.

Huius Sancti corpus conseruatur in Ecclesia ab ipso nuncupata Magduni. Vide Cl. Sausseyum in Annal. Aurelian. lib. 3. cap. 29.

ACTA SS. ISAAC, ET HIEREMIÆ, SOCIORVMQVE MONACHORVM. ET S. SANCTII MARTYRVM. EX EVLOGII MARTYRIS, ET ELECTI ARCHIEPISCOPI Toletani Memorialis Sanctorum præfatione, & libro secundo, capite 2. 3. & 4.

AN. 840.

PRÆFAT. I. SANCTVS Isaac monachus prior è Tabanensi cœnobio in forum descendens, iudicem adijt, atq; his verbis eum aggreditur: Vellem (inquit) iudex, cultor fidei strenuus fieri, si modo tu non differres ordinẽ, rationemque eius mihi exponere. Cui cum libenter quasi iam tyrunculo fidei suæ crediturò iuueni inflatis buccis, turgenti gutture, crepitantia infia caua palati verba institutionis lingua fallax proferret, sectæ huius auctorem Mahomad fore prædixit; qui Angeli Gabrielis magisterio illustratus, verbum Prophetismi ab Altissimo nationibus relaturus accepit: legem instituit, Paradisum disseruit, regnumque cœlorum plenum epulis, & luxibus fœminarum edocuit. Sed & alia plura, quæ hic disponi perlongum est, ex ritu pro vano arbitrio prosequente, protinus Ephebus ille venerabilis monachus, vt erat apprime literis Arabicis imbutus, Arabice dans illi responsum: Mentitus, ait, est vobis (ita maledictionibus tabescat diuinis) qui tanto scelere implicatus, tantorum agmina perditorum inuasit, secumque inferorum barathro mancipauit. Ille etenim dæmonio plenus, dæmonicis fauens præstigijs lethale morbidis propinans poculum, æternæ perditionis luet interitum. Quare vos scientia præditi à talibus non abdicatis periculis? Quare non renuntiantes vlcus pestiferi dogmatis, perennem fidei Christianæ Euangelicam sospitatem optatis?

IVNII 3. 5. & 7.

Isaac monachus martyr.

Tabanense monasteriũ

Erat enim 27 annorũ.

Vsuardi martyrol.

II. HÆC, & his similia ore pudico, summis reuerentiæ ausibus, viribusque, lingua peracuta beato disserente Isaac, stupore nimio iudex turbatus, ac veluti amens effectus, vbertim lachrymasse perhibetur: & quadam mentis hebetudine occupatus vix potuisse fertur, exprobranti se monacho respondere: sicque manu extensa faciem eius verberanti, confestim monachus dixit: Consimilẽ imagini Dei vultum audes ferire? vide qualem propter hoc redditurus sis rationem. Iccirco, à consedentibus secum sapientibus deprehensus, arguitur, quod grauitatis Censoris oblitus leuiter per semetipsum ad cædendum martyrem egerit: & præsertim, quia secundum legum suarum sententiam, is qui pro crimine dignus est mori, nullius pœnæ conuitijs lacerari debet. Tunc iudex ad sanctum Isaac conuersus ait: Forte madidus vino, aut frenesi captus ad ista, quæ profers, non facile potes aduertere. Nam ipsius vatis nostri, quem tu temere conuitijs impetis, sententia manet irrefragabilis, animaduerti debere in eos, qui talia de ipso non verentur profiteri. Ad quem venerabilis Isaac intrepida responsione ait. Ego quidem, iudex, nec vino madidus, nec quolibet morbo saucius sum, sed zelo iustitiæ conflagrans, quia vatem vestrum, vosque expertes existere comperi, veritatem vobis exposui: propter quam si mors furibunda occurrerit, libens excipiam, placidus subeam, nec ab eius casibus ceruices meas auertam. Noui enim, Dominum dixisse: Beati qui persequutionem patiuntur propter iustitiam, quoniam ipsorum est regnum cœlorum.

Censorem nominat, quem prius & post iudicem nominauit.

Matth. 10.

III. TVNC iudex carceri illum tradens, protinus regi causa eius innotuit, qui tantæ accusationis euentu perterritus, illico ferocioribus animis ferox promit edictum, dicens morti vsquequaque fieri debere obnoxium, talem in auctorem fidei suæ ferentem conuitium. Hinc Dei seruus ad necem damnatus vertice plectitur: hinc in stipite eleuatus capite deorsum appenditur, atq; vltra amnem in spectaculum vrbis locatur, tertio Nonas Iunias, Feria quarta, Era octingentesima, octuagesima nona. Cuius corpus post aliquot dies cum cæteris, qui eum imitando perempti sunt, igne crematum, & in fauillam conuersum, deinceps in amnem proiectum est.

Annus Domini 851.